

[Melchior.]

steren siger, at det bør igen og igen indtrængende forklares, at dette er ikke tabte penge, men det er retfærdighedspenge. Det er ikke velgørenhed oppefra og nedefter, men det er et forsøg, et spagt forsøg på en retfærdig udligning, der ikke blot har kvalitet for modtageren, men i lige så høj grad har værdi for afsenderen.

Af bemærkninger til andre ordførere skal jeg indskrænke mig til en enkelt, nemlig til hr. Gert Petersen, som ganske rigtigt fastslog, at krigen i Vietnam altså ikke sluttede, da det lykkedes at få amerikanerne ud af Vietnam. Hr. Erhard Jakobsen har på denne talerstol i begyndelsen af denne samling oplyst, at på det tidspunkt forelå der tal for, at i det første år efter amerikanernes endelige farvel til krigsskuepladsen i denne del af verden var der blevet dræbt flere mennesker end i året før, hvor amerikanerne altså havde været til stede. Dette siger noget om, hvor kompliceret virkeligheden er, hvor lidt slagordene egentlig tæller, og hvor urimelig amerikanerforfølgelsen, som jeg tog op til behandling i mit første indlæg, virker i praksis.

Endelig skal jeg knytte et par bemærkninger til de dagsordensforslag, der foreligger. Der foreligger ét hovedforslag og 2 ændringsforslag. Både de og debatten bekræfter, hvad jeg tidligere på dagen sagde, at jeg ikke mente, der var grund til at forvente, at denne debat skulle bringe store nyheder for dagen. Dagsordensforslagene er jo kun statuering af positioner, som vi allerede vidste var indtaget. Det er helt oplagt, at mit parti må afvise ændringsforslagene såvel fra hr. Knud Jespersen som fra hr. Gert Petersen.

Det af hr. K. B. Andersen fremsatte dagsordensforslag kan vi tiltræde, men jeg vil gerne knytte en bemærkning til det. Man har her ført en lille, sporadisk debat om, hvorvidt et dagsordensforslag efter forretningsordenen og efter traditionen kan bruges til noget sådant, som man gør her, nemlig en opsummering af debatten. Der har været talere, der har sagt, at dagsordener skulle kun bruges til bifalds- og mishagsyttringer, altså udtrykke tillid eller mistillid. Denne dagsorden er en summering af det, som det nok ved afstemningen vil vise sig at de fleste

partier har kunnet gå ind for, og dermed altså en kortfattet besked til dem, det måtte angå i indland og i udland, om, hvad folketinget mener om udenrigspolitik.

Jeg kan selvfølgelig ikke dy mig for at minde om den dagsordensdebat, vi havde, og de afstemninger, vi havde i forbindelse med dagsordensforslagene, da vi havde debat om åndssvageforsorgen for en del uger siden. Da belærte en hel del af dem, der nu vil komme til at stemme for den af hr. K. B. Andersen foreslåede dagsorden, mig om, at man ikke fremsatte dagsordensforslag om noget, som det store flertal var enige om; når der var noget, der var tværpolitisk enighed om, så betragtede man ikke et dagsordensforslag, sådan som jeg netop ønskede det, som et resumé af dagens debat, men som et paradeforslag. Jeg ser med glæde, at hr. K. B. Andersen som den drevne parlamentariker, han er, i denne debat, der har et andet emne, men dog er lige så vigtig, forsøger at samle et stort flertal i dette ting om en konstruktiv løsning, og at han her finder det på sin plads at benytte et dagsordensforslag til ligesom at uddrage et facit af dagens debat og give udtryk for den holdning, tinget indtager. Jeg mener, at analogien til de dagsordensforslag, der forelå i åndssvageforsorgsdebatten, holder, og håber, at den dagsorden, vi her i dag får vedtaget med stort flertal, vil kunne danne skole ved kommende debatter.

Om dagsordenen vil jeg sige, at den er så behagelig blødt formulert, at jeg håber, det skal lykkes hr. K. B. Andersen at få næsten fuldtallig tilslutning, også i den socialdemokratiske gruppe, til den.

Gert Petersen (SF):

Jeg er jo i den, jeg vil næsten sige misundelsesværdige situation, at jeg bliver skældt ud af hr. Knud Jespersen for at være ikke mindre end den yderste spids i et angreb på den socialistiske verden og af hr. K. B. Andersen for at lefle for kommunisterne her i folketinget under denne udenrigspolitiske debat. (*Afbrydelse*) . . . Hr. K. B. Andersen bemærkede, at han kunne mærke på min tale, at kommunisterne var kommet ind i folketinget. Hvis hr. K. B. Andersen mente det på den måde, at talen var blevet mere antikommunistisk, så har